

tion. Den ekstraordinære Situation er opstaaet som Følge af Blokaden, af Krigen, af Afviklingen af den ekstraordinære Tilstand, af det, at den fortsatte Understøttelse blev givet paa ubegrænset Tid, af Karens-Ugernes Bortfald. Institutionen er derimod en blivende social Foranstaltning. Vi kan nu komme til at skelne mellem disse to Ting, som intet har med hinanden at gøre. Jeg har udtrykt det saadan gentagne Gange, og jeg fastholder det, at der er ingen, der har større Interesse i, at Arbejdsløshedskassen som Forsikringsinstitution ikke bliver misbrugt, end Arbejdsløshedskassen selv. Jeg kan godt føre det videre og sige, at der er ingen, der har mere Interesse i, at Snylterne holdes borte, end den arbejdsvillige Arbejder. Hans Interesse er mindst lige saa stor som Arbejdsgiverens og Samfundets, men i alle Tilfælde, deres Interesser falder nøjagtig sammen.

Der kræves, for at man kan komme til en fuldstændig fredelig og forstaaende Forhandling om Arbejdsløshedskasserne, kun et eneste, og det er, at man ikke vil Institutionen som saadan til Livs, at man anerkender den som et værdifuldt Led i den sociale Lovgivning. Til det ærede Medlem fra Skern (Sigurd Berg) med hvem jeg jo har haft fortræffeligt Samarbejde de Gange, vi har siddet sammen i Udvalg om Arbejdsløshedskasserne, skal jeg blot sige, at lige saavel som jeg anerkender, at der hos ham og hos adskillige af hans Partifæller, deriblandt dem, der sidder i Arbejdsløshedsnævnet, og den, der i Øjeblikket er Arbejdsanvisningsdirektør (Jensen-Sønderup), findes fuld Forstaaelse af denne Institutions Betydning, lige saavel er det ikke værd for os to at fornægte, at der ogsaa indenfor store Kredse af hans Parti har været manglende Forstaaelse af Institutionens Betydning.

I Mellemtiden mellem Skattedebatten og Finanslovdebatten her i Folketinget hørte jeg til den lille Gruppe af Danske, som havde Held til at slippe ud i Europa, Held til at faa Lejlighed til at bruge baade Øjne og Øren, til at samtale med ledende Mænd i forskellige af de store Lande og sætte mig ind i disse Landes sociale Forhold paa flere Omraader. Da jeg saa kom hjem til Danmark og hørte paa Finanslovdebatten, saa kom den ved det, der saaledes i 2—3 Uger havde fyldt mig, til at gøre et forunderlig verdensfjernt Indtryk paa mig. Ganske særlig med Hensyn til den sociale Lovgivning var det, som om Medlemmerne stod her og talte ud fra

den Forudsætning, at vi var en lille Enklave for os selv, at vi gik og baksede med Spørgsmaalene, som om vi havde dem indenfor vore Grænser, medens Forholdet er det, at det er Verdensproblemer, internationale Bevægelser og Udviklinger, som vi kan være med i eller lade være med at være med i med vor gode Villie, men som vi er lige saa sikre paa at komme med i, som om vi allerede var der, fordi de kommer ind over Landet. Det gælder med Hensyn til den enorme Bevægelse og Udvikling i Arbejdermasserne, som bevidst og nøgternt er ledet hen imod at faa omformet Arbejdsforholdene, støttet af Millionerne, tenderende med al Bevidsthed paa at revolutionere Forholdene, sikker paa allerede nu at kunne omforme dem. Der er ikke Spørgsmaal om, hvorvidt man vil sætte sig imod dem, hvorvidt man vil hemme dem eller trænge dem tilbage eller ikke, der er Spørgsmaal om, hvorvidt man vil være med til at lede dem ind i de Kanaler, forsynede med de nødvendige Sluser og Ventiler, hvorfra de kan blive til frugtbargørende Bevægelser, eller hvorvidt man vil vente, til Eksplosionen kommer, og det er her i Landet saavel som udenfor Landet.

Jeg maa her have Lov at sige, at det efter min Mening var et glædeligt Fænomen, at Landstingsmand Foss — i denne Forbindelse er jeg vel ikke forpligtet til at kalde ham det 5te Medlem for 1ste Kreds —, med hvem jeg for faa Maaneder siden i Stockholm havde et ret kraftigt Sammenstød, særlig begrundet ved hans Stilling til Arbejdsløshedskasserne, ved det store Industrimøde baade i sin objektive Tone, i sin Villie og Evne til at afveje Skavanker og Fordele ved de forskellige Systemer, som har været paa Tale — og forsaavidt han er Ordfører for Industrien i saa Henseende, tør det haabes at betegne en Strømkæntring —, viste sig at være ganske paa det rene med, at det, som staar paa Dagsordenen, ikke er Smaating indenfor danske Forhold, om vi arbejdede lidt mere eller mindre, har lidt mere eller mindre Arbejdsvillie, men det er et internationalt dybtgaaende Problem. Naar jeg, netop saa uenig med Landstingsmanden, som vort forskellige sociale Synspunkt medfører, at vi er, siger dette, er det, fordi der ogsaa i en saadan Tale er en Art Revolution. Naar man tager for sig den af mig mange Gange her i Tinget citerede Haandbog for Arbejdsgiverforeningen af 1911 med dens Generalforsamlinger og dens hele Opfattelse af Forholdet